

Dragii mei,

“Iubiți, dar pe Domnul, toți cei iubiți de El.”

Psalm 31:23

Ne-a fost acordat marele Har să fim iubiți de Domnul, așa cum ne învață Apostolul iubirii în 1 Ioan 4:19: *“noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi”*. Mare-i iubirea Sa! Cât de emoționant este cuvântul: *“Isus s-a uitat țintă la el și l-a iubit.”* (Marcu 10:21)

Răspunsul Domnului Isus dat învățătorului legii la întrebarea: *“Care este cea mai mare poruncă din Lege?”* este Dragostea. Dragostea față de Dumnezeu este *“cea dintâi”* și cea mai mare poruncă și a doua, asemenea ei *“să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși”*.

Apropiele nostru este lângă noi: fratele creștin, vrăjmașul nostru, străinul căzut sau persoana cu dizabilități, cu nevoi speciale și suntem chemați să iubim cu fapta și adevărul (1 Ioan 3:18).

Nu știm care este rostul bolii, al dizabilității. Poate fi rezultatul unui păcat sau poate fi îngăduită să se arate prin ea lucrările lui Dumnezeu (Ioan 9:3). Câteodată, suferința este îngăduită pentru un scop divin, pentru a arăta mila, dreptatea și puterea lui Dumnezeu (Ps. 73: 1-14).

A accepta persoana bolnavă cu handicapul pe care îl are și a-i veni în ajutor, cere dragoste, o dragoste divină. Experiența slujirii persoanelor cu dizabilități, în cei peste 20 de ani de activitate ai asociației Caritatea, mi-a confirmat acest adevăr și îl recomand cu tărie celor care sunt chemați de Dumnezeu în slujire printre aceste persoane cu nevoi speciale.

Dragul meu, vei fi un bun slujitor, dacă vei ajunge la standardul biblic de a iubi persoanele cu dizabilități. Înțeleg felul de lucrare al lui Dumnezeu și pregătirea care o face în dreptul celui ales pentru a-l numi apt pentru o lucrare sfântă. Prin urmare, nu mă mai miră faptul că Dumnezeu a descoperit slujitorilor Săi să accepte și să iubească persoanele cu deficiențe. Dumnezeu vorbește și azi, și cheamă slujitori în lucrare.

Vrei și tu?

Îți oferim acest curs minunat: *“Dincolo de suferință”*, cu multe învățături inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu, experiențe și mărturii de o relevanță deosebită.

Închei prin îndemnul Psalmistului: *“Iubiți, dar pe Domnul, toți cei iubiți de El.”*

Fiți binecuvântați!

Iosif Măluțan

LECȚIA 3. O perspectivă istorică asupra dizabilității

Obiective

Studiul acestei lecții te va ajuta să:

- *Descrui modul în care istoria a privit persoanele cu dizabilități.*
- *Identifici ideologii care au lucrat împotriva comunității persoanelor cu dizabilități.*
- *Înțelegi aspectele revoluționare care au înconjurat dizabilitatea.*
- *Apreciezi liderii care au produs schimbări pozitive pentru persoanele cu dizabilități.*
- *Analizezi legislația ce a modelat perspectivele asupra dizabilității în cultura noastră de-a lungul istoriei.*

De bine, de rău, cu toții suntem curioși să știm despre moștenirea și trecutul nostru. Poveștile despre generațiile trecute ne ajută să ne conturăm propria valoare și identitate. În timpul acesta al accesibilității reglementate, persoanele cu dizabilități ar putea fi șocate de adevărurile „urâte” ale trecutului. Cine și-ar dori să se identifice cu secole de ură și privare de drepturi?

În trecut, societățile europene și americane priveau oamenii cu dizabilități ca „devianți în natură”. Erau văzuți ca obiecte de groază și batjocură, organisme sub-umane și bolnave sau chiar și ca persoane rele sau posedate. Semenii lor îi înțelegeau greșit, pe ei ca persoane și originea lor, temându-se atât de influența lor asupra societății, cât și de „poluarea” potențială a umanității.

Din fericire, trăim în secolul XXI și timpurile s-au schimbat, nu? Decenii întregi de noi descoperiri în educație, medicină și știință au inițiat reforme mărețe în modul în care prietenii noștri cu dizabilități participă în societate... sau chiar s-a întâmplat asta?

Înainte de a începe să ne felicităm singuri, vom parcurge lecțiile 3 și 4 urmărind de aproape progresul lent al reformelor în raportarea la dizabilității din culturile avansate și schimbările minuscule din națiunile în curs de dezvoltare. Vom întrezări posibilitatea unei zile de mâine diferită – o zi de mâine sădită de Isus Cristos în inimile creștinilor misionari.

Apatie

Un om înțelept a spus cândva că moartea democrației nu va fi o asasinare, ci o extincție lentă prin apatie. Apatia strigă „Eu nu sunt responsabil”. Aceasta a fost strigarea istoriei cu privire la persoanele cu dizabilități. Dar Isus Cristos a demonstrat prin purtarea Sa că în viața unui creștin nu există nici un loc pentru apatie față de persoanele cu dizabilități. Identific-o! Mărturisește-o! Respinge-o!

I. Dizabilitatea înainte de apariția instituțiilor

De-a lungul anilor, persoanele cu dizabilități au suferit multă neînțelegere și abuz. În Grecia antică, spartanii distrugeau sistematic cetățenii imperfect fizic, pe când atenienii permiteau ca cei cu dizabilități să moară prin neglijență. În Roma, tatălui i se dădea autoritatea să distrugă un copil imperfect imediat după nașterea acestuia. În Orient, copiii cu deficiențe fizice erau exilați în sălbăticie să moară de foame sau de expunere la factorii naturali. În India, bebelușii imperfect fizic erau aruncați în râuri.

Ești surprins să găsești aici o lecție de istorie și mai ales una cu informații atât de depressive? Ai putea fi tentat să sari peste aceste acțiuni cumplite de maltratare a persoanelor cu dizabilități și să treci repede la soluții moderne. De ce e istoria atât de importantă în îmbrățișarea provocărilor vieții?

Citește Deuteronom 5:15; 8:2; 15:15; 24:22; 32:7.

Moise le spune israeliților în mod repetat să își amintească de cei în suferință și să nu uite niciodată de eliberarea lui Dumnezeu. Folosește cuvântul „a-și aminti” de 16 ori în cartea Deuteronom, adăugând fraza „a nu uita niciodată” de încă 9 ori. Precum urmașii lui Moise, generația noastră trebuie să își amintească de lucrările mărețe ale lui Dumnezeu pentru a putea îndura încercările și pentru a lua apărarea prietenilor noștri cu dizabilități.

II. Nașterea instituțiilor: de la speranță la groază

A. Speranța pentru persoanele nevăzătoare/surde

Deși cei cu deficiențe vizuale și de auz erau comăptimiți și abuzați de societate, aceștia erau totuși considerați educabili. Pe la sfârșitul anilor 1700, în Europa au fost înființate instituții în care copiii nevăzători și surzi să fie educați de către niște bărbați plini de compasiune care doreau să oprească acest tratament aspru. Pionerul Valentin Haüy (1745-1822) s-a dedicat creării unor metode speciale de învățare a cititului și scrisului. Metoda lui de reliefare a cărților a fost revoluționară, iar succesul lui i-a permis să strângă destule fonduri pentru a deschide Institutul pentru Nevăzători din Paris. Unul dintre studenții lui apreciați a fost Louis Braille (1809-1852). Sub tutela lui Haüy, în 1829, Braille a inventat un alfabet din puncte reliefate care a ajuns să fie cunoscut ca sistemul Braille. În final acesta a fost introdus și în America, în anul 1860, și folosit la Școala pentru Nevăzători St. Louis.

Prima școală permanentă pentru persoane surde din America a fost deschisă în Hartford, în anul 1817. Era numită Azilul din Connecticut pentru Educarea și Învățarea Persoanelor Surdo-Mute (Connecticut Asylum for the Education and Instruction of Deaf and Dumb Persons). Acesta a luat naștere în inima unui tată îngrijorat de educația fiului său iubit. Dr. Mason F. Cogswell a susținut că existau aproximativ 2000 de persoane surdo-mute în

Statele Unite și în 1812 a apelat la Asociația Generală a Clericilor Congregaționali din Connecticut pentru rugăciunile și suportul lor. Într-un final, școala a obținut finanțare publică din partea Congresului Statelor Unite și s-au oferit fonduri permanente.

Chiar dacă tratamentul și educația persoanelor cu pierderi de vedere și auz au continuat să se îmbunătățească, speranțele pentru persoanele cu dizabilități intelectuale erau însă mult mai mici. Calea lor a fost un drum perfid de urcușuri și coborâșuri, atât cu inovatori evlavioși, cât și cu tirani răi pe parcursul drumului.

B. Prima școală pentru idioți 1851

1. Credința lui **Eduardo Seguin** (1812-1880) a adus o mare speranță pentru *idioți* (termenul folosit de el), pentru prima dată în Europa și mai târziu și în America. Ca doctor și învățător, Seguin a fost prima persoană care a creat metode de combatere a problemelor senzoriale și motorii, activități potrivite cu vârsta și instructaje pentru angajare. De asemenea, a încurajat încrederea în sine și independența delegând oamenilor sarcini specifice, fizice și intelectuale. Seguin a avut o contribuție semnificativă în umanizarea persoanelor cu dizabilități intelectuale.

- a. În 1840, Seguin a înființat în Paris prima școală privată pentru persoane cu dizabilități intelectuale.
- b. A publicat primele manuale de specialitate, organizate sistematic și folosite de către cei care se ocupau de copii cu nevoi speciale în 1846.
- c. Seguin a fost primul președinte al „Asociației Ofițerilor Medicali ai Instituțiilor Americane pentru Persoane Idioate și Debili Mintali”, care în final a devenit „Asociația Americană pentru Retard Mental”

Creșterea instituțiilor pentru persoane cu dizabilități din Statele Unite era astronomică. În 1900 existau 12000 persoane cu dizabilități intelectuale care locuiau într-o instituție. Ca rezultat al noilor testări intelectuale, acest număr a crescut la aproximativ 400.000 până în 1915.

Următorul pasaj este dintr-un discurs ținut de Seguin în 1851 la prima școală din Statele Unite înființată exclusiv pentru „educația idioților”:

Dumnezeu a risipit printre noi – rari precum posesorii de geniu – pe idiot, orb, surdo-mut, pentru a uni bogatul cu săracul, talentatul cu incapabilul, pe toți oamenii împreună, printr-o legătură de solidaritate indisolubilă. Vechile legături se destramă; omul deja nu mai dorește să continue contribuția în bani sau în palate pentru sprijinul nobilității indolente; dar pe zi ce trece, este mai pregătit să construiască palate și să dea bani pentru cel nevoiaș sau infirm, prietenii aleși ai Domnului nostru Isus. Priviți această piatră de temelie – simbolul unei noi

alianțe între umanitate și o clasă până acum neglijată – aceasta doamnelor și domnilor, este mândria voastră; este cea mai mare bucurie a vieții mele; pentru că și eu am muncit pentru bietul idiot.

2. **„Idiotul” urât** – problemele au apărut atunci când aceste inovații educaționale nu au produs rezultatele așteptate. Școlile nu fuseseră create să se îngrijească de persoanele cu dizabilități la nesfârșit și doar un număr mic dintre acești adulți au devenit membrii productivi ai societății. Părinții, simțindu-se deznădăjduiți, și-au dorit ca elevii să rămână în școli, așadar îngrijirea instituțională s-a răspândit în America, generând un nou set de situații neplăcute.

III. Epoca Eugenismului 1850-

1950

JJJ. A. Mișcarea Eugenică

Creșterea numărului centrelor de îngrijire instituționalizate a îndreptat atenția asupra valorii și meritului persoanelor cu dizabilități intelectuale și fizice severe. Studiile de testare pe comportamentul uman au început să se întrebe: De ce nu poate Jane să învețe? Vor fi și copiii ei retardați? De ce este Johnny așa? Cum poate contribui el în societate? Așa a luat naștere mișcarea eugenică. Folosindu-se de științe aplicate și bio-sociale, eugenicii au hotărât să purifice genetic populația umană. Cum? Prin sterilizarea lui Jane și înfometarea lui Johnny.

„Acest remediu *sterilizarea+, în opinia acestui comitet, trebuie să fie agentul principal folosit de către societate pentru secționarea alimentării cu imperfecțiuni” – din secțiunea Eugenicilor Asociației de Geneticieni Americani, 1911

Până în anul 1926, douăzeci și trei de state acceptaseră legile care permiteau sterilizarea persoanelor cu dizabilități. Din fericire, grupurile religioase au început să protesteze numind aceste legi o încălcare a drepturilor omului. Cu toate acestea, într-un caz din 1927 prezentat în fața Curții Supreme, care admitea folosirea sterilizării, Judecătorul Curții Supreme, Oliver Wendell Holmes a hotărât: „Aceasta *sterilizarea+ este mai bună pentru lume atâta timp cât în loc să așteptăm condamnarea unui copil degenerat la moarte sau să le permitem să moară de foame din cauza imbecilității lor, societatea poate să prevină existența acelora vădit incapabili de a duce mai departe rasa lor... trei generații de imbecili sunt îndeajuns.”

Practicile eugenismului au căzut în dizgrație odată ce mișcarea a început să fie asociată cu genocidul din Germania Nazistă. Mark P. Mostert afirmă că metodele folosite pentru exterminarea în masă în lagărele naziste își aveau originea în tratamentele acordate persoanelor cu dizabilități fizice, emoționale sau intelectuale. El identifică 6 puncte de referință care au

permis sofisticatei societăți vestice să comită crime în masă. Pe măsură ce citești lucrarea lui Mostert, reflectă asupra lecțiilor pe care le putem învăța și duce mai departe într-o lume în care dizabilitățile cresc în proporții epidemice.

Puteți accesa articolul *“Mâncători fără valoare: Dizabilitatea ca Semn Distinctiv în Politica de Genocid din Germania Nazistă”* de Dr. Mark Mostert pe

http://www.regent.edu/acad/schedu/uselesseaters/text/2743414051_1.pdf sau urmări materialul video cu același titlu la adresa <http://www.regent.edu/acad/schedu/uselesseaters>

B. Vocea Bisericii

Din fericire, mulțimi de creștini s-au ridicat împotriva crimelor săvârșite de mișcarea eugenică și regimul nazist. Fără îndoială, mulți au plâns în rugăciuni fierbinți pentru oprirea acestor atrocități degradante. Lideri curajoși au ținut predici sperând să oprească acest curent. Un astfel de mesaj important a venit din partea episcopului Clemens August von Galen (1878-1946), care a atacat practicile naziste de eutanasiere și a condamnat “uciderea din milă” care aveau loc în propria sa episcopie.

CITEȘTE: “A treia predica îndreptată împotriva naziștilor” de Episcopul von Galen

Cum descrie episcopul postura lui Isus în astfel de vremuri tragice?

Ce mărturie biblică folosește el pentru a argumenta cazul său despre curajul creștin?

IV. Epoca reformelor 1950-1990

A reforma: *a schimba într-o formă îmbunătățită; a modifica sau îmbunătăți prin eliminarea defectului sau excesului; întoarcere benefică spre a repara, restaura sau corecta.*

A. Gândire diferită

Până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, lumea asistase deja la destulă suferință umană și întâmpina cu bucurie o nouă eră a păcii și compasiunii față de toți oamenii. Reformele cu privire la dizabilități au început să se miște înspre zona reformelor politice.

1. Președintele Franklin D. Roosevelt (1882-1945) a slujit ca Președinte al Statelor

Unite pe parcursul a trei mandate de succes dintr-un cărucior cu roțile din cauza poliomielitei. Deși Roosevelt a făcut tot posibilul să își ascundă dizabilitatea, conducerea sa curajoasă din timpul marii crize economice și a celui de-al doilea război mondial a schimbat așteptările și a obținut respectul pentru persoanele cu dizabilități fizice.

2. **Sora președintelui John F. Kennedy (1917-1963), Rosemary, avea o dizabilitate intelectuală.** În 1961, președintele a creat Juriul Președintelui pentru Retardare Mintală să studieze modalități de a integra persoanele cu dizabilități intelectuale în viața de zi cu zi din America. Ca urmare a raportului Juriului, numit „Combaterea Retardării Mentale”, au fost introduse noi programe în educație, precum și reforma în spitale. Familia Kennedy a ajutat de asemenea la lansarea Jocurilor Olimpice Speciale (Special Olympics) și a unei largi varietăți de inițiative pentru persoane cu dizabilități.
3. **Burton Blatt (1927-1985)** a fost un educator, autor și apărător al persoanelor cu dizabilități. Cartea sa din 1966, *Crăciun în Purgatoriu (Christmas în Purgatory)*, a expus condițiile groaznice din instituții. În Lecția 4 veți afla mai multe despre Institutul Burton Blatt, un lider mondial în problemele drepturilor civile a persoanelor cu dizabilități.
4. **Wolf Wolfensberger (1934-2011)** a dezvoltat teoria Valorificării Rolului Social care a fost discutată în Lecția 1, în materialul numit „Cele 18 răni ale dizabilității”. Scopul major al acestei teorii este să sprijine rolurile valorificate social pentru oamenii din societatea lor.
5. **Gunnar Dybwad (1909-2001)**, un avocat internațional al drepturilor persoanelor cu dizabilități, a jucat un rol esențial în determinarea Asociației pentru Copii cu Retard din Pennsylvania să intenteze în anul 1972 un proces statului Pennsylvania, în urma caruia s-a stabilit dreptul copiilor cu dizabilități la o educație gratuită.

B. „Deci cum am ajuns într-un loc precum Willowbrook?”

Aceasta este întrebarea care a lansat-o **Geraldo Rivera** în 1972, pe atunci un reporter junior, după ce echipa lui de filmare s-a strecurat în școala de stat Willowbrook de pe insula Staten. Rivera a fost inspirat de vizita lui Robert Kennedy, din 1965, când acesta a descris cele văzute drept „o groapă de șarpe”. Raportul lui Rivera a expus condițiile murdare și inumane în care trăiau rezidenții, persoane cu dizabilități, și a cerut o reformă. Raportul său a provocat implicarea statului și i-a câștigat Premiul Peabody. Filmul *Forgotten* este bazat pe dovezile cuprinse în rapoartele lui Rivera și se poate achiziționa de pe Amazon.com.

URMĂREȘTE: Materialul video (3 minute): Willowbrook: the Last Great Disgrace (Ultima Mare Ocară) http://www.youtube.com/watch?v=k_sYn8DnlH4

Raporturi precum cele ale lui Kennedy și ale lui Rivera au impulsivat apărătorii persoanelor cu dizabilități să ceară reforme mai mari, printre care s-au numărat și următoarele:

- 1972 – Principiul Normalizării a căutat să normalizeze viețile persoanelor cu dizabilități, oferindu-le un tipar de viața de zi cu zi similar celorlalte persoane din societate.
- 1973 – Hotărârea de Reabilitare din 1973, în special Secțiunea 504, care oferea studenților cu dizabilități aceleași programe și materiale educaționale precum colegiilor lor.
- 1975 – PL 94-142 Legea Educației Tuturor Copiilor cu Handicap (Education of All Handicapped Children Act – EAHCA).
- Sfârșitul anilor 1980 – implicarea instituțiilor din Statele Unite a început să se atenueze în favoarea unei vieți trăite în sânul comunității.
- 1990 – EAHCA devine Legea Educației Persoanelor cu Dizabilități cu rectificări minore, dar este modificată semnificativ în 1997, lărgind definiția copiilor cu dizabilități astfel încât să includă și copiii între 3 și 9 ani cu întârzieri intelectuale.

V. Democratizarea dizabilităților 1990 – prezent

În prezent, persoanele cu dizabilități au făcut pași mari în ceea ce privește propria apărare și trăirea independentă. Poveștile lor au apărut la televizor, în filme importante și în presa scrisă. Această prezență media a constrâns statul să ofere șanse egale și drepturi.

A. Legea Americanilor cu Dizabilități (Americans with Disabilities Act – ADA)

În urma recomandării Consiliului Național al Dizabilității, ADA a fost semnată ca lege în 1990 de către președintele George H.W. Bush. Pentru o copie a ADA, vizitați site-ul Departamentului de Justiție al Statele Unite, pe adresa www.ada.gov/pubs/ada.htm. Joni Eareckson Tada a servit ca membru al consiliului sub președintele Ronald Reagan și președintele Bush.

„Persoanele cu handicap medical sunt încă ascunși de istorie, așa cum sunt de fapt și de restul vieții. Istoria pe care o au nu e tocmai a lor, ci a celor care acționau fie în dreptul, fie împotriva lor. „ Ryan and Thomas (1987)

B. Pentru inimi schimbate!

În introducerea acestei lecții ne-am întrebat dacă a fost într-adevăr vremea să ne felicităm singuri pentru reformele extinse în favoarea celor din comunitatea persoanelor cu dizabilități. Totuși, se pare că fiecare erou apărător al acestei mișcări ne-a condus mai departe pe cale, înspre noi provocări și noi pietre de răscruce. Aceste probleme vor fi mai bine evidențiate în Modulul 4: O introducere în Bioetică.

Majoritatea familiilor afectate de dizabilități sunt mulțumitoare că trăiesc în secolul XXI, beneficiând astfel de oportunități mai mari pentru cei dragi ai lor decât în alte timpuri istorice. Dar familiile precum Boatright, familie cu două fiice gemene cu dizabilități intelectuale, continuă să se confrunte cu încercări copleșitoare. Clay Boatright a scris despre una dintre aceste provocări în editorialul său pentru *Dallas Morning News*, pe 14 Noiembrie 2008.

CITEȘTE: „Ignorarea copiilor lui Dumnezeu” de Clay Boatright

Mai există în societate apatie pentru persoanele cu dizabilități? Dar în biserică? Dar în inimile noastre?

Istoricul tău personal cu persoane cu dizabilități

Construiește o cronologie a întâlnirilor tale cu persoane cu dizabilități, de la primele amintiri până în prezent. Gândește-te cum aceste experiențe ți-au modelat atitudinile și acțiunile.

De pe biroul lui Joni

„Nu voi uita niciodată ziua aceea!”

După ceremonia semnării pe South Lawn [la Casa Alba], consiliul s-a retras la un hotel apropiat pentru a sărbători.

În timp ce se servea șampania, directorul executiv al consiliului nostru, Paul Hearne, a spus că vrea să facă un anunț.

„ADA înseamnă că vor exista rampe mecanice pe autobuze”, a spus, „și rampe în restaurante...și porți deschise pentru locuri de muncă.” Apoi Paul s-a oprit. După o pauză lungă, a continuat, „Dar această lege nu va schimba inima șoferului de autobuz. Nu va schimba inima proprietarului restaurantului sau a angajatorului.” După o altă pauză lungă, cu ochii înlăcrimați, Paul Hearne a ridicat paharul și a propus un toast: „Pentru inimi schimbate!”

Legile și politicile publice reflectă inima unei țări și sufletul unei națiuni.

Dumnezeu ne amintește în Ezechiel 11:19-20: *Voi lua din trupul lor inima de piatră și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.* Nu vreau ca America să meargă spre viitor cu o inimă de piatră.

Reflecții – Lecția 3

O perspectivă istorică asupra dizabilității

1. De ce e important să înțelegem istoria comunității persoanelor cu dizabilități?

2. Cum erau caracterizați oamenii cu dizabilități înainte de apariția instituțiilor?

3. Care a fost contribuția lui Edouard Seguin pentru copiii cu dizabilități pe la mijlocul anilor 1800?

4. Ce a dus la creșterea rapidă a îngrijirii instituționalizate în Statele Unite?

5. Ce temeri a alimentat mișcarea eugenică?

6. În lucrarea lui Mostert, *Mâncători fără valoare*, indentifică cele 6 puncte de referință care au permis crimele în masă.

7. În predica episcopului Clemens August von Galen, care este motto-ul la care a apelat, fiind singura speranță de pace în fața răului?

8. Cum au ajutat rapoartele media despre școala de stat Willowbrook la realizarea reformelor cu privire la dizabilități?

9. Ce ne spune azi amintirea lui Joni despre întâlnirea Consiliului Național al Dizabilității?

10. Ți-a influențat cumva gândirea această scurtă privire asupra istoriei dizabilității? În ce fel?

A TREIA PREDICĂ ÎNDREPTATĂ ÎMPOTRIVA NAZIȘTILOR, de Reverendul Bishop von Galen

A treia predică, ținută în Biserica St. Lambert pe 3 august 1941, în care episcopul critică practicile naziste de eutanasiu și condamnă "uciderea din milă" care au loc în propria sa episcopie.

*textul următor este preluat din cartea *Cardinal von Galen* scrisă de preotul Heinrich Portmann, tradusă de R.L. Sedwick, 1957, pag. 239-246]

Dragii mei frați,

În pasajul de azi din Evanghelie citim despre un fapt neobișnuit: Salvatorul nostru plânge. Da, Fiul lui Dumnezeu varsă lacrimi. Oricine plânge trebuie să se afle fie în suferință fizică, fie în agonie mentală. În cel moment, Isus nu simțea încă dureri fizice și totuși, îi curgeau lacrimi. Cât de adâncă trebuie să fi fost agonia simțită în inima și sufletul Său dacă El, cel mai curajos dintre oameni, a fost redus la lacrimi? De ce plânge Isus? El deplânge Ierusalimul, orașul sfânt pe care l-a iubit cu atâta blândețe, cetatea poporului Său. Plânge pentru locuitorii ei, pentru proprii Lui compatrioți întrucât aceștia nu pot prevedea judecata care urmează să îi copleșească, pedeapsă pe care preștiința și dreptatea Lui divină au pronunțat-o. „*Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.*” De ce nu a cunoscut aceste lucruri poporul din Ierusalim? Isus le spusese motivul cu puțin timp în urmă. „*Ierusalime, Ierusalime...de câte ori am vrut să strâng pe fiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ați vrut!*” Aceasta este cauza lacrimilor lui Isus, lacrimilor lui Dumnezeu... Sunt lacrimi pentru o conducere greșită, pentru nedreptate și pentru un refuz deliberat al omului față de Dumnezeu, precum și pentru relele rezultate pe care, în omnisciența Sa, El le prevede, iar în dreptatea Sa, trebuie să le decreteze... Este un lucru de temut momentul în care omul își fixează voia împotriva voii lui Dumnezeu și acesta este motivul pentru care Domnul nostru plânge pentru Ierusalim.

Frații mei credincioși! În scrisoarea pastorală întocmită de Ierarhia Germană, pe 26 iunie, la Fulda, care s-a hotărât a fi citită în toate bisericile din Germania pe data de 6 iulie, este declarat în mod explicit: „Potrivit cu doctrina catolică, există porunci clare care nu sunt obligatorii atunci când împlinirea lor cere un sacrificiu prea mare, dar există obligații sacre ale conștiinței față de care nimeni nu ne poate dezlega și pe care trebuie să le îndeplinim chiar și cu prețul vieții. Niciodată și în nici o circumstanță de vreun fel, cu excepția războiului și a legitimei apărări, nu are dreptul un om să ia viața unei persoane inocente.”

Când această circulară pastorală a fost citită pe data de 6 iulie, am profitat de ocazie să adaug următoarea interpretare:

Pe baza instrucțiunilor de la Berlin, în ultimele câteva luni s-a raportat că pacienții care de mult timp suferă de boli aparent incurabile au fost scoși cu forța din casele lor și din clinici. Rudele lor sunt informate mai târziu că pacientul a murit, trupul lui a fost incinerat, iar că cenușa poate fi solicitată. Fără îndoială, aceste cazuri numeroase de moarte neprevăzută în cazul persoanelor demente nu sunt naturale, ci deseori cauzate în mod voit, fiind rezultatul încredințării că este legitim să iei o viață nevrednic de a fi trăită.

Această doctrină îngrozitoare încearcă să justifice asasinarea unor oameni fără vină și caută să ofere aprobare legală pentru uciderea forțată a persoanelor invalide, a ologilor, a bolnavilor incurabili sau a celor cu deficiențe. Am descoperit că metoda de lucru aici în Westphalia este să se alcătuiască liste cu astfel de pacienți care urmează să fie mutați altundeva, ca și „cetățeni neproductivi”, iar, după o perioadă de timp, să fie uciși. Chiar în această săptămână, primul grup de astfel de pacienți a fost trimis de la clinica din Marienthal lângă Münster.

Paragraful 21 din Codul de Drept Penal e încă valid. Acesta afirmă că oricine ucide în mod deliberat un om, într-un act premeditat, va fi executat ca un criminal. Pacienții sunt transferați de la domiciliu către o instituție îndepărtată cu acest scop, de a apăra pe ucigașii acestor bieți invalizi – membrii ai propriilor noastre familii – împotriva unei pedepse legale. O anumită boală se diagnostichează mai apoi drept cauză a morții, dar întrucât incinerarea urmează imediat după aceea, e imposibil pentru familie sau poliție să certifice dacă moartea a fost din cauze naturale.

Sunt sigur că la Ministerul de Interne și la Ministerul Sănătății, nici o tentativă nu este făcută pentru a ascunde faptul că un număr mare de bolnavi mental au fost deja uciși în mod deliberat și că mulți alții vor urma.

Articolul 139 din Codul Penal prevede clar că oricine știe dintr-o sursă de încredere despre o conspirație împotriva vieții unui om și nu informează autoritățile adecvate sau victima urmărită, va fi pedepsit...

Când am fost informat despre intenția de a muta pacienții de la Marienthal cu scopul de a fi uciși, am adresat pe data de 29 iulie următoarea scrisoare recomandată către procurorul public de la tribunalul din Münster, precum și către șeful Poliției Münster. :

„Săptămâna aceasta am fost informat că un număr considerabil de pacienți de la clinica provincială din Marienthal urmează să fie transferați ca cetățeni prezumtiv „neproductivi” către instituția din Richenberg, unde vor fi executați imediat; potrivit opiniei generale, acest fapt s-a întâmplat deja și în cazul altor pacienți care au fost deportați în același mod. Întrucât o astfel de procedură este contrară nu doar legii morale – atât celei divine, cât și naturale – dar totodată se și pedepsește cu moartea conform Articolului 211 din Codul Penal, este obligația mea să

informez autoritățile cu privire la aceasta, potrivit Articolului 139 din același Cod. Ca urmare, cer imediata protecție a compatrioților mei care sunt amenințați în acest mod, protecție împotriva acelor care intenționează să îi transfere și să îi ucidă și cer să fiu informat pe mai departe în ceea ce privește decizia dumneavoastră.”

Până în prezent nu am primit nici o veste despre vreo măsură luată de aceste autorități. Pe data de 26 iulie deja scrisesem și expediasem un protest virulent administrației provinciale din Westphalia care e responsabilă de clinicile cărora le-au fost încredințați acești pacienți pentru îngrijire și tratament. Eforturile mele nu au fost de nici un folos. Prima serie de persoane inocente a părăsit Marienthal sub sentința morții și am fost informat că nu mai puțin de 800 de cazuri, aparținând instituției Waestein, au plecat deja. Iar acum trebuie să așteptăm știrea că acești pacienți nenorociți și lipsiți de apărare își vor pierde viețile mai devreme sau mai târziu. De ce? Nu pentru că au comis crime vrednice de moarte, nu pentru că au atacat gardieni sau asistente, obligându-i pe aceștia din urmă să se apere cu violență, care ar fi legitimă și chiar în unele cazuri necesară, precum uciderea unui soldat inamic într-un război îndreptățit.

Nu, nu acestea sunt motivele pentru care acești pacienți nefericiți sunt condamnați la moarte. Ci pur și simplu deoarece, conform spuselor unui doctor sau în urma deciziei unui comitet, aceștia nu mai au dreptul de a trăi pentru că sunt „cetățeni neproductivi”. Concepția este că, din moment ce ei nu mai pot produce bani, nu sunt decât niște utilaje scoase din uz, comparabili cu o vacă bătrână ce nu mai dă lapte sau cu un cal care a rămas șchiop. Care este soarta utilajelor și a bovinelor neproductive? Sunt distruse. Nu am nici o intenție să lungesc mai departe această comparație. Aici nu este cazul unui utilaj sau al unei bovine care există să slujească omului și să îi aducă venit. Acestea pot fi înlăturate în mod legitim atunci când nu își mai îndeplinesc funcția. Dar aici vorbim despre ființe umane, despre semenii noștrii, despre frați și surori, despre săraci și invalizi... neproductivi – probabil! Dar și-au pierdut ei, prin urmare, dreptul de a trăi? Avem tu sau eu dreptul să existăm doar pentru că suntem „productivi”? Dacă se stabilește principiul că oamenii neproductivi trebuie să fie uciși, atunci vai de toți acei invalizi care, cu scopul de a se îmbogăți, au dat totul și și-au sacrificat puterea trupului lor. Dacă toți oamenii neproductivi pot fi astfel eliminați, atunci vai de soldații noștri curajoși care se reîntorc acasă răniți, mutilați sau bolnavi.

Odată ce se admite dreptul de a ucide persoanele neproductive... nici unul dintre noi nu mai poate fi sigur pe viața lui. O să fim la mila oricărui comitet care poate trece un om pe lista neproductivilor. Nu ar mai exista nici o protecție din partea poliției, nici o sală de judecată care să răzbune crima sau să pedepsească criminalul. Cine poate să mai aibă încredere în vreun doctor? Acesta nu trebuie decât să certifice pacienții lui drept neproductivi și primește comanda de a ucide. Dacă această doctrină îngrozitoare este permisă și practică este

imposibil să se evalueze gradul de degradare la care se va ajunge. Suspiciune și neîncredere va fi semănată în însăși sânul familiei. Un blestem va cădea asupra oamenilor și asupra poporului german dacă vom încălca porunca sfântă „*Să nu ucizi*”, dată nouă de către Dumnezeu pe Muntele Sinai cu tunete și fulgere, și pe care Dumnezeu, Creatorul nostru, a imprimat-o în conștiința umană încă de la începutul timpurilor! Vai de noi, poporul german, dacă nu doar vom autoriza acest delict hidos ci vom și permite să fie comis în impunitate.

O să vă ofer acum un exemplu concret cu privire la ce se petrece aici. Un țăran de 55 de ani dintr-o obște de lângă Münster – aș putea să vă dau numele lui – a fost tratat în clinica de la Marienthal timp de câțiva ani de unele tulburări mentale. Acesta nu era iremediabil nebun, de fapt el putea să primească vizitatori și era întotdeauna bucuros să își vadă familia. În urmă cu două nopți, a primit o vizită de la soția lui și de la fiul său, soldat venit acasă în permisie de pe front. Fiul era devotat tatălui său bolnav. Despărțirea lor a fost tristă deoarece s-ar putea să nu se mai vadă niciodată de vreme ce flăcăul ar putea să cadă în bătălie. Se întâmplă însă că acest fiu nu are să își mai vadă tatăl niciodată pentru că acesta a fost trecut pe lista „neproductivilor”. Unui alt membru al familiei, trimis să îl vadă pe tată la Marienthal, i s-a refuzat intrarea. Acesta a fost informat că pacientul a fost mutat la ordinul Consiliului de Miniștrii ai Apărării Naționale. Noua locație era necunoscută. Familia lui urma să primească o notificare oficială la timpul potrivit. Ce o să conțină această notificare? O să fie ca toate celelalte, și anume că omul a murit și că cenușa va fi trimisă în schimbul unei sume de bani pentru acoperirea cheltuielilor. Astfel, fiul, care își riscă acum viața pe front pentru compatrioții săi germani, nu o să își mai vadă tatăl niciodată. Acesta este un fapt real, iar numele tuturor celor implicați pot fi dezvăluite.

„*Să nu ucizi*”. Dumnezeu a gravat această poruncă pe sufletele oamenilor cu mult înainte ca orice cod penal să prevadă pedeapsa pentru crimă, cu mult înainte ca orice tribunal să fi judecat și răzburat omuciderea. Cain, care l-a ucis pe fratele său Abel, a fost un criminal cu mult înainte ca tribunalele sau chiar și statele să existe, iar acesta, urmărit de conștiința sa, a mărturisit: „*Pedeapsa mea e prea mare ca să o pot suferi. ... și să fiu pribeag și fugar pe pământ; și oricine mă va găsi, mă va omorî.*”

Datorită dragostei Sale pentru noi, Dumnezeu a scris aceste porunci în inimile noastre și le-a făcut relevante pentru noi. Acestea exprimă nevoia naturii noastre create de Dumnezeu. Ele sunt adevărurile fundamentale și de neclintit ale vieții noastre sociale bazate pe rațiune, plăcute lui Dumnezeu, sănătoase și sacre. Dumnezeu, Tatăl nostru, dorește prin aceste precepte să ne adune, pe noi, copiii Săi, pe lângă El așa cum o găină își adăpostește puii sub aripile ei. Dacă suntem ascultători de poruncile Lui, atunci suntem apărați și păziți de orice pericol, așa cum sunt și puii sub aripile găinii. *Ierusalime, „Ierusalime...de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi, și n-ai vrut”.*

Oare se repetă istoria din nou aici în Germania, în provincia noastră Westphalia, în orașul nostru Münster? Unde în Germania și unde în locul acesta există o ascultare de preceptele lui Dumnezeu? Cea de-a opta poruncă ne cere: *„Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău”*. Dar cât de des vedem această poruncă încălcată în mod rușinos în public? În cea de-a șaptea poruncă citim *„Să nu furi”*. Dar cine poate spune că proprietatea este în siguranță când fraților noștri, călugării și călugărițele, le sunt violent confiscate mănăstirile și cine apără azi proprietatea când aceasta este de fapt sechestrată ilegal și nu este returnată?

Cea de-a șasea poruncă ne spune: *„Să nu preacurvești”*. Luați în considerare instrucțiunile și asigurările date pe marginea dragostei libere și a nașterii de copii în afara căsătoriei din celebra scrisoare deschisă a lui Rudolf Hess, care de atunci a dispărut și care a apărut în presă. Cu privire la aceasta, luați aminte la imoralitatea și indecența de pretutindeni din Münsterul de azi. Tinerii noștri au azi puțin respect pentru decența îmbrăcăminții. Astfel este distrusă modestia, custodele purității, și se așterne drumul înspre adulter.

Cum împlinim noi cea de-a patra poruncă care îmbină ascultarea și respectul față de părinți și superiori? Autoritatea parentală a ajuns într-un punct foarte scăzut și este în mod constat slăbită și atacată de presiunile exercitate asupra tinerilor împotriva dorințelor părinților. Cum e posibil să menții respectul real și conștiincios față de autoritatea statului, ca să nu mai pomenim de poruncile divine, dacă cineva se luptă împotriva singurului Dumnezeu adevărat și împotriva credinței în El?

Primele trei porunci au fost ignorate de mult timp în sfera publică din Germania și de asemenea din Münster. ... Sabatul este profanat, sărbătorile legale creștine sunt secularizate și nu mai sunt respectate în slujba lui Dumnezeu. Numele Lui este ridiculizat, dezonorat și mult prea frecvent blasfemiat. Cât despre prima poruncă, *„Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”*, în locul Singurului, Adevăratului, Eternului Dumnezeu, oamenii și-au construit la îndemnul capriciilor lor, proprii dumnezei pentru a adora Natura, Statul, Națiunea sau Rasa. În cuvintele Sfântului Pavel, pentru mulți, dumnezeul lor este pântecul, confortul lor, căruia totul îi este sacrificat, inclusiv conștiința și onoarea, cu scopul gratificării simțurilor carnale, pentru bogăție și ambiție. Atunci nu ar trebui să fim surprinși când aceștia își arogă privilegiile divine și caută să se facă pe sine suzerani asupra morții și a vieții.

„Când s-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea și a zis: Dacă ai fi cunoscut tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile: te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea când ai fost cercetată”.

Cu ochii Săi omenești Isus a văzut numai zidurile și turnurile cetății Ierusalim, dar în preștiința Sa divină, El a văzut mult mai departe, în adâncul inimii locuitorilor și al cetății. El a văzut încăpățânarea ei păcătoasă, teribilă, haină. Omul, o creatură trecătoare, își opunea voința sa rea Voinței lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Isus a plâns pentru acest păcat de temut și pentru pedepsirea lui inevitabilă. Dumnezeu nu este de luat în derândere.

Creștini din Münster! Oare Fiul lui Dumnezeu în omnisciența Lui a văzut doar Ierusalimul și poporul evreu? Oare a plâns El doar pentru ei? Este oare Dumnezeu doar protectorul și Tatăl evreilor? Este oare Israel singurul care a respins adevărul Lui divin? Sunt ei oare singurul popor care au nesocotit Legile lui Dumnezeu și s-au aruncat direct în ruină? Oare nu a văzut Isus, Cel care vede totul, și poporul nostru german, pământul nostru Westphalia și Rhinul de Jos, orașul nostru Münster? Oare nu a plâns El și pentru noi? Timp de o mie de ani, El ne-a învățat Credința pe noi și pe strămoșii noștri. El ne-a condus după Legea Sa. Ne-a hrănit cu harul Său și ne-a adunat pe lângă El așa cum o găină își adună puii sub aripile ei. Oare atotcunoscătorul Fiu de Dumnezeu nu a văzut El că în timpul nostru va trebui să pronunțe aceeași sentință teribilă? „*Și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că nu ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.*” Aceasta ar fi cu adevărat o propoziție îngrozitoare.

lubiții mei dragi, cred că încă nu este prea târziu. A venit timpul să ne dăm seama astăzi ce anume ne poate aduce pacea, care este singurul lucru care ne poate salva și poate abate mânia divină. Trebuie să ne însușim în mod deschis și fără rezervări catolicismul. Trebuie să demonstrăm prin faptele noastre că o să ne trăim viețile în ascultare de poruncile lui Dumnezeu. Motto-ul nostru trebuie să fie: „Moarte mai degrabă decât păcat”. Prin rugăciuni pioase și pocăință putem să coborâm asupra noastră a tuturor, a orașului și a dragei noastre Germanii, iertarea și harul Său.

Dar de acei care persistă în incitarea mâniei lui Dumnezeu, care iau în derândere credința noastră, care urăsc poruncile Lui, care se însoțesc cu cei care îndepărtează pe tinerii noștri de la credința lor, care jefuiesc și izgonesc afară pe călugării și călugărițele noastre, care condamnă la moarte pe frații și surorile noastre inocente, pe aproapele nostru, noi ne desprindem pentru a nu ne întina cu felul lor de viață blasfemiator. Aceasta ne-ar expune la dreapta pedeapsă pe care Dumnezeu trebuie și o va aduce asupra aceluia care, asemenea unui Ierusalim nemulțumitor, își opun dorințele lor celor ale lui Dumnezeu.

Oh, Dumnezeul meu, dă-ne nouă tuturor în această zi, înainte de a fi prea târziu, a reală recunoaștere a lucrurilor care aduc pacea. Oh, inimă Sacră a lui Dumnezeu, opresată până la lacrimi de orbirea și păcatele oamenilor, ajută-ne prin Harul Tău să căutăm întotdeauna ce îți este plăcut Ție și să respingem ce Ți este neplăcut, ca să putem să locuim în Dragostea Ta și să găsim odihnă pentru sufletele noastre. Amin.

IGNORAREA COPIILOR LUI DUMNEZEU, de Clay Boatright

Editorial apărut în Dallas Morning News, la 15 Noiembrie 2008

Este frapant să îți vezi viața transpusă într-un program de televiziune, cu atât mai mult cu cât acesta este unul dintre cele mai votate seriale de dramă și crimă. Episodul de săptămâna aceasta din „*Lege și Ordine*”, intitulat „Confruntat cu dificultăți”, a ilustrat provocările la care trebuie să facă față milioane de familii americane, inclusiv a mea.

Acțiunea se învâрте în jurul lui Pete, un bărbat de 47 de ani cu dizabilități intelectuale care fusese trimis la o instituție de stat de către părinții săi pe când acesta avea doar trei ani. Willowbrook, instituția din New York-ul real, închisă în 1987, a fost reprezentată ca o „gură a iadului”. Locuind azi într-o casă comunitară, Pete se bucură de grupul său special de prieteni, de diverși îngrijitori sau asistenți sociali și de respectul angajatorului său.

Dilema morală a acestui episod constă în punerea sub semnul întrebării a alegerii părinților, care de bună-voie plasează un copil cu dizabilități într-o instituție de stat. Este descris într-un mod fidel realității și plin de durere stresul generat de dizabilități într-o familie, care nu poate fi cuantificat, și lipsa de suport cu care aceasta se confruntă.

Scenariștii au comis totuși o greșeală. De câteva ori în dialoguri apare fraza „așa se făceau lucrurile pe atunci”, sugerând că timpurile s-au schimbat. Pentru multe familii, lucrurile nu s-au schimbat deloc. În calitate de părinți a doi gemeni identici cu dizabilități severe de dezvoltare, în vârstă de 8 ani, eu și soția mea am ajuns în fața aceleași dileme morale. Pediatrul nostru ne-a spus recent că „ar trebui să ne pregătim să îi plasăm undeva” în următorii câțiva ani. Cu alte cuvinte, el ne-a recomandat să ne instituționalizăm copiii.

Acest fapt s-a petrecut în 2008, nu în anul 1964. Deși mulți părinți au de luat această decizie dificilă, nu este un proces ușor. Așa cum s-a semnalat în publicația *Dallas Morning News*, toate cele 11 „școli de stat” pentru oameni cu dizabilități de dezvoltare sunt în prezent investigate de abuz prezumtiv de către Departamentul de Justiție.

Majoritatea familiilor vor să rămână împreună. Cu toate acestea, așa cum s-a arătat și în „*Lege și Ordine*”, greutățile fizice, emoționale și financiare ale unei familii lipsite de suport pot să fie de nedepășit. Serviciile comunitare costă mai puțin decât instituționalizarea, dar oamenii cu dizabilități din Texas au de așteptat pe liste aproape un deceniu înainte de a primi ajutor. Nu în mod surprinzător, pentru familiile care nu mai pot să se descurce singure, nu exista nici o listă de așteptare atunci când e vorba de a-și plasa copiii într-o instituție investigată de Departamentul de Justiție.

Cu aproape 100.000 de oameni pe lista de așteptare și cu mai mulți cetățeni instituționalizați decât oricare alt stat, Texas se găsește printre primele cinci state din întreaga națiune cu cele mai proaste servicii pentru dizabilități. Ținutul Collin are cea mai mică rată de finanțare per capital din Texas pentru oamenii cu dizabilități de dezvoltare. Într-o nota de ironie crudă, Plano a fost numit recent cel mai bogat oraș din Statele Unite. Cu alte cuvinte, cel mai prosper oraș din America este ultimul în cea ce privește ajutorarea copiilor cei mai nevoiași ai lui Dumnezeu.

Lipsa unei îngrijiri adecvate a persoanelor cu dizabilități este răspândită și pătrunde în toate aspectele vieții. La începutul săptămânii acesteia, știrile locale au difuzat o înregistrare dintr-un autobuz școlar din ținutul Dallas arătând un șofer care strangula de moarte un elev cu dizabilități. În timp ce majoritatea îngrijitorilor profesionali au compasiune, abuzul nu este o formă izolată doar în anumite domenii, tot așa cum nu a fost izolat în anii 1960.

A-ți păsa de oameni este o chestiune de alegere. Legislatorii noștri statali pot alege să pună capăt listelor de așteptare, iar guvernul federal poate alege să asigure fonduri pentru îmbunătățirea educației, a locuințelor și a oportunităților de angajare. Școlile noastre pot alege să îmbunătățească pregătirea personalului și să ofere programe calitative și de suport. Bisericile noastre pot alege să răspundă la Cuvântul lui Dumnezeu și „să îi îmbrace cu mai multă *podoabă*” (n.tr. NIV 1 Cor. 12:23, „să îi trateze cu o *onoare specială*”) pe cei diferiți, creați de El.

Deși aceste alegeri nu sunt ieftine, costurile pălesc atunci când le comparăm cu distrugerea familiilor care sunt lăsate fara o nici o alegere.

Clay Boatright și soția lui au trei fete, incluzând cele doua gemene identice care suferă amândouă de autism sever și de dizabilități intelectuale. Clay slujește ca și președinte al comitetului de conducere din The Arc, Texas, cea mai veche și mai mare organizație nonguvernamentală din stat care se ocupă de persoanele cu dizabilități intelectuale și de dezvoltare. Familia Boatright sunt de asemenea membri activi ai Bisericii Baptiste Prestonwood din orașul Plano.